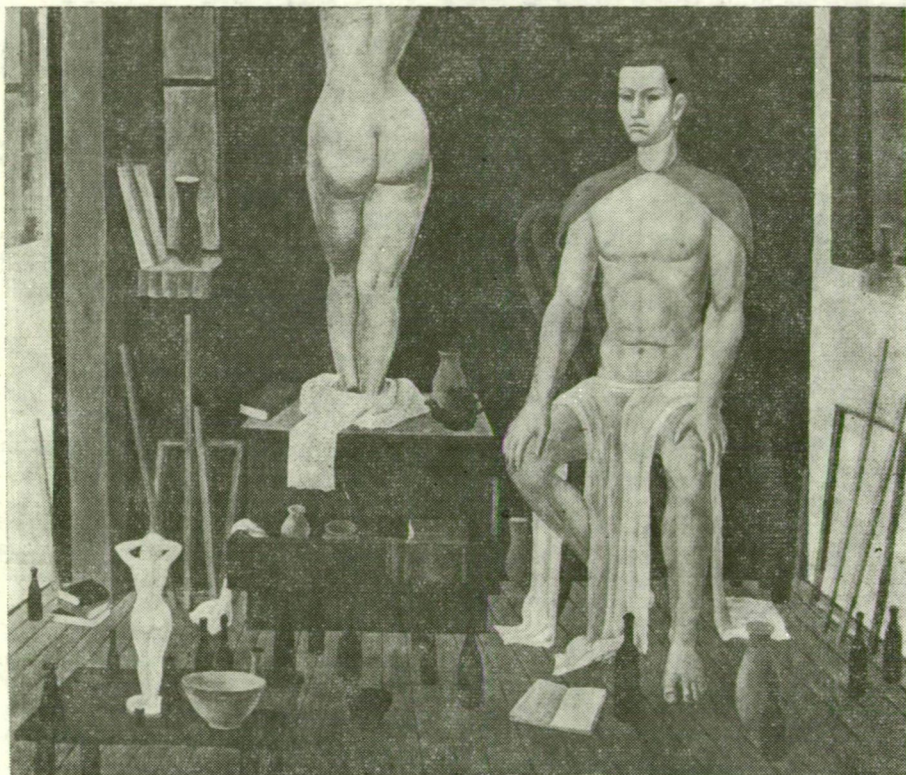

elvesztett funkcióját a társadalomban, hogy ne csupán egy mecénás műkereskedelem által propagált — vagy elhallgatott lakásdekorációként szolgáló dísz tárgy, hanem a társadalomban élő ember vágyait, létét kifejező cselekvés legyen, műalkotásokban realizálva. Célja az „elvesztett paradicsom” megtalálása vagy talán inkább újralkotása a mai kor lehetőségei, speciális adottságai között.

A renaissance korára jellemző a művészetnek, mint a megismerés folyamatának a tisztelete. Ebben a korban tudomány és művészet édestestvérek — gondoljunk Michelangelo vagy Leonardo da Vinci a kor különböző tudományágaiban való jártasságára és kísérleteire —, ez a kor nem érzelmes, de tudatos akar lenni. Az olasz tizenötödik század felé fordulását talán az a vágy vezérli, amelyről Van Gogh egy levelében így ír: „Mi, művészek, akik szeretjük a rendet és a mértéket, nem tudunk

MODELLEK

mást tenni, mint hogy megoltalmazzuk magunkat és visszavonuljunk a műbe, hogy legalább a világ egy meghatározott helyén egy kis rendet teremtsünk.”

A Tv Galériájában elhangzott egy kérdés: elég modern-e ez a festészet? Hogy beleveszi magát a köztudatba egy rosszul alkalmazott kifejezés, mi mindent jelent ez a fogalom a különböző emberek fejében, hányszor alkalmazzák elismerésképpen és elmarasztalólag egyaránt! Pedig semmi egyebet nem jelent, mint kortársit, a mi időnkben, jelenünkben keletkezett. S ebben az értelemben Zoltánfi természetesen modern. És ha a kérdezőnek kissé pongyolán fogalmazott kérdésére akarok válaszolni, megnyugtathatom, a huszadik század szelleme abban a sokközpontúságban